
Otto Bull

MINNEORD

ERIK ELLEKJÆR

Foto: Joakim Teveldal

Otto Bull ble født 23. september 1925 og gikk bort 9. februar 2025.

Med Ottos bortgang har en legende gått ut av tiden. Han fikk være med oss i nesten hundre år, og det har ikke vært kjedelig. Det var høyt lydnivå, og det ble sagt at det både *Bulldret* og *Fosset* på Medisinsk avdeling. Da han rundet 90 år, uttalte han at sjansene for å bli 100 var gode, og det ble ikke langt unna.

Otto vokste opp på Ris på Oslos beste vestkant, i gode kår blant nikkersadelen, men det var i Levanger og på Innherred sykehus han skulle utfolde seg. Hit kom han for første gang som sommervikar i 1953, sammen med sin kjære Kerstin. I 1956 vendte han tilbake for godt til medisinsk avdeling, hvor han ble i 40 år!

Otto fikk et stort nettverk og mange venner, men han kunne også være selektiv. Da var det en fordel å være medlem i Venstre.

Otto var godt synlig i terrenget med sine 190 cm og ildrøde hår. Under militærtjenesten, som medisinerstudent på Lahaugmoen, ble han kalt «Røde Bull», sikkert på grunn av hårfargen og hans friske, radikale meninger.

Da jeg kom til Innherred sykehus i 1962 som turnuskandidat, var Otto godt etablert som reservelege og høvding på medisinsk avdeling. Han hadde brede kunnskaper i alle subspesialiteter innen indremedisinen og alltid sine meningers mot. Til og med

hudsykdommer behersket han. På spørsmål om hvordan det var mulig, kom svaret: «Blant de blinde er den enøyde konge!» Det var ingen hudlege på sykehuset på den tiden.

Da avdelingen senere ble seksjonert, ble blodsykdommer hans spesialfelt og blodbanken hans ansvarsområde. Der gjorde han en stor innsats, og var helt i front også nasjonalt.

Otto var en svært avholdt læremester og mentor for turnuskandidater og assistentleger. Flere kjente indremedisinere har «trådt sine barnesko» under hans veiledning.

Han hadde stor interesse og omtanke for pasientene, men liten sans for sutring. Personalia var også ett av hans spesialfelt, og han hadde bred kunnskap om folk og fe på Innherred.

Otto var født med et lyst sinn, et renessansemenneske med mange hobbyer og gleder: Han var familiemann med grønne fingre, brødbaker, mengdefisker med oter og mark og ivrig skiløper med mange starter i Arnljot Gelline-løpet. Han var belest og full av sitater, kunne prestens tale fra Peer Gynt utenat, og en vinkjenner og orator med faste innlegg på Vinklubbens møter. Han var verdens beste turkamerat, med fruktsuppe som spesialitet. Livsnyter og asket på samme tid. Han siterte ofte Claus Frimann: «Bruke sten til hodepute / når han var i marken ute / det var Nordmanns vis.» Han var golfentusiast og med en dugnadsglede som førte til Kongens Fortjenstmedalje i 2009.

Som venn og kollega i mer enn 50 år er det mye å takke for: entusiasmen for faget, humoren og vennskapet.

Publisert: 24. mars 2025. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.25.0180

Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 14. juli 2026.